

РЕШЕНИЕ

№ 2850

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир В.

Членове: Калина Анастасова
Стойчо Попов

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20221100503427 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20222195/14.12.2021 г. по гр.д. № 9284/2019 г. по описа на СРС, 64 с-в е осъден ЕТ „Р. - Р. П.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. София, ул. „***** да плати на „С.Т. 5“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. София, р-н „Витоша“, ж.к. ***** на основание чл.359, ал.3 ЗЗД, вр. чл.276 ТЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 15104,63 лева, представляваща дял от печалбата от дейността на ДЗЗД К.Е.“ за периода 23.08.2012г. - 09.06.2018 г. осъществена по повод сключени с ВКС договори с предмет: „извозване и депониране на битови отпадъци от сградата на Съдебната палата до определените за това места“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (14.02.2019г.) до окончателното плащане, сумата от 363,65 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 09.06.2018г. - 13.02.2019г., както и на основание чл.78, ал.1 ГПК - сумата от 2178,27 лева - разноски.

Срещу постановеното решение е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК въззивна жалба от ответника ЕТ „Р. - Р. П.“ с излагане на доводи, че решението в обжалвана част е неправилно, поради нарушение на процесуалните правила и материалния закон, както и поради необоснованост. Според въззивника неправилно СРС е установил фактите по спора, като е изложил неправилни изводи във връзка с това. Поддържа, че в производството не е доказано, че ОС на дружеството ответник е приело решение за

участие в гражданското дружество, поради което сключения договор за гражданско дружество е недействителен /чл.137, ал.1, т.6 ТЗ/. Като не е съобразил това и е приложил по аналогия друга разпоредба от ТЗ /чл.137, ал.1, т.7 ТЗ/ при разрешаване на спора съдът е постановил решение в противоречие с материалния закон. Същевременно при неустановяване в производството по какъв начин ищецът е участвал в създаденото гражданско дружество, неправилно съдът е уважил претенцията му за заплащане на дял от печалбата на ДЗЗД. Неправилни, според въззивника, са и изводите на съда за момент на прекратяване на ДЗЗД.

Моли за отмяна на постановеното решение и отхвърляне на исквете в цялост. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца „С.Т. 5“ ООД, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че постановеното решение в частта на уважаване на исквете е правилно, обосновано и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Заявява становище, че първоинстанционния съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила и материалния закон, както и че постановеното решение е обосновано. Моли за потвърждаване на решението на СРС, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийският градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбите са подадени в срока по [чл. 259, ал. 1 ГПК](#) и са процесуално допустими. Съгласно [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно в обжалваните му части. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението на СРС е правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивните жалби е необходимо да се добави и следното:

Предявени са иски по чл.359, ал.3 ЗЗД, вр. чл.276 ТЗ и чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 15104,63 лева (след допуснато увеличение на размера на иска), представляваща дял от печалба от дейността на ДЗЗД К.Е.“ за периода 23.08.2012г. - 09.06.2018г., осъществена по повод сключени с ВКС договори с предмет извозване и депониране на битови отпадъци от сградата на Съдебната палата до определените за това места, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (14.02.2019г.) до окончателното плащане и за сумата от 363,65 лева - обезщетение за

забава в размер на законната лихва за периода 09.06.2018г. - 13.02.2019г.

Чрез представения пред първата инстанция договор се установява, че на 23.09.2012г. между ищеца „С.Т. 5“ ООД и ответника ЕТ „Р. - Р. П.“ в качеството им на съдружници е подписан договор за обединяване на усилията им за извършване като консорциум, организиран под формата на неперсонифицирано гражданско дружество по смисъла на чл.357-364 ЗЗД, на съвместна дейност за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци. Посочено е, че консорциумът ще извършва дейността си под наименованието „Екосмет“ (чл.1, ал.2 от договора за консорциум), както и че основна цел на съдружението е: чрез обединяване на усилията на съдружниците консорциумът да участва, печели и изпълнява обществени поръчки на територията на Република България (чл.1, ал.3 от договора за консорциум). За управител съдружниците са овластили Р. В. П. с правото да представлява консорциума пред всички възложители на обществени поръчки, пред всички физически и юридически лица при упражняване на дружествената дейност (чл.19, ал.3 от договора за консорциум).

Доводите на въззивника, че договорът е недействителен поради липса на изразено съгласие от съдружника „С.Т. 5“ ООД съдът намира за недопустими и неоснователни. В случая волеизявление за участие в консорциума ищецът е изразил чрез своя управителен орган – управителя на дружеството към 23.08.2012 г. – П.М.С. и в производството не са ангажирани доказателства за опорочаване на волята му, респ. за недействителност на сключения договор за гражданско дружество поради липса на изразено съгласие по него от страна на дружеството. Съдът намира, че възраженията на ответника представляват възражения срещу представителната власт на управителя във връзка със сключения договор за гражданско дружество, т.е. представляват възражения за недействителност по см. на чл.42, ал.2 ЗЗД, на които може да се позове само дружеството, т.е. само лицето, от името на което е сключен договорът или неговите универсални правоприменници, какъвто несъмнено ответникът не е. В този смисъл са дадените разяснения с ТР № 5 от 12.12.2016 г. по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК на ВКС. Освен това, действително с цитираната от въззивника разпоредба на чл.137, ал.1, т.6 от ТЗ е предвидено, че общото събрание на дружество с ограничено отговорност е компетентно да приеме решения за откриване и закриване на клонове и участие в други дружества. В случая според разпоредбата на чл.137, ал.3 и ал.4 ТЗ за взетото решение от ОС на „С.Т. 5“ ООД не е въведено изискване за съставяне на протокол с нотариално удостоверяване на подписите, както е предвидено за приети от общото събрание решения във връзка с въпросите посочени в чл.137, ал.1, т. 2, 4, т. 5, предложение първо, и т. 7 ТЗ в случаите, в които дружествения договор не предвижда писмена форма. С оглед това, съдът намира че според указанията на чл.137, ал.5 ТЗ приетото решение за участие на дружеството в ДЗЗД К.Е.“ не е нищожно. Доколкото към настоящия момент не са ангажирани доказателства за отмяна на приетото решение

от общото събрание за участие в консорциума, съдът е длъжен да го съобрази при разрешаване на спорапо същество.

Доводите на въззивника, че в производството не се дължи дял от печалбата на консорциума за съдружника – ищец, поради това че последния не е взимал каквото и да е участие в него, съдът намира за неоснователни. Съгласно чл. 357 и сл. ЗЗД с договора за дружество две или повече лица се съгласяват да обединят своята дейност за постигане на една обща стопанска цел. Обединението не е персонифициран субект на правото и титуляри на възникналите права и задължения са съдружниците в него съгласно предвидените им в учредителния акт дялове в дружеството /в този смисъл Решение № 131 от 21.03.2014 г. по т.д. № 1121/2011 г. по описа на ВКС, Решение № 423/20.03.22000 г. на ВКС по гр. д. № 1489/1999 г., определение № 564/22.08.2014 г. на ВКС по ч.т.д. № 744/2014 г., Определение № 749/25.11.2014 г. на ВКС по ч.т.д. № 2737/2014 г., Решение № 306/17.06.2010 г. на ВКС по гр. д. 4555/2008 г., Решение № 126/14.10.2011 г. по т.д. 701/2010 г. по описа на ВКС/, а ако не е уговорено друго съгласно чл. 359, ал. 2 ЗЗД дяловете на съдружниците са равни. Тъй като гражданското дружество не разполага с материалноправна правосубектност, то и на основание чл. 27 ГПК то не разполага и с процесуална правоспособност, поради което и страна по делото е не дружеството по ЗЗД, а съдружниците в него. Съгласно разпоредбата на чл.361 ЗЗД, ако не е уговорено друго, печалбите и загубите се разпределят между съдружниците съразмерно с техния дял.

Договорът за консорциум има белезите на такъв за съвместна дейност (гражданско дружество) - по смисъла на чл. 357 ЗЗД. За разлика от двустранните договори той е насочен към трети лица и се сключва за постигане на обща цел, която си поставят в него съдружниците, образували гражданското дружество. При договора за дружество страните не поемат помежду си насрещни права и задължения, каквито се поемат при двустранните договори. Макар и дружество на личното участие, гражданското дружество не обвързва разпределението на печалбите и загубите с конкретната дейност на всеки един от съдружниците. В случая е установено, че съдружниците са се задължили да направят парична вноска в размер на по 1500 лева всеки един от тях и отделно от това да участват и с организация на работата, с правоспособен и квалифициран ръководен, технически и изпълнителски персонал, с притежаваното от всеки съдружник или наето от него техническо оборудване (чл.6, ал.2 от договора за консорциум).

Според чл.361, ал.1 ЗЗД печалбите и загубите се разпределят между съдружниците съразмерно с техния дял, освен ако в договора не е уговорено друго разпределение. Според, ал. 2 на чл. 358 ЗЗД внесените пари, заместими вещи и вещи, които се унищожават чрез употреба са обща собственост на съдружниците. Съдружникът може да иска своя дял от общата собственост само при излизане от дружеството или при прекратяването му - чл. 359, ал. 3 ЗЗД. В случая е налице втората

хипотеза доколкото в производството е установено прекратяване на договора за консорциум на 09.06.2018г. с изтичане на тридесет дневен срок от връчване на покана до ответника за това. Доколкото с договора за консорциум е предвидено, че дяловете на съдружниците са равни и всеки има дял от общата собственост в размер на 50 % (чл.6, ал.2 от договора за консорциум) при установеното в производството, че печалбата на гражданското дружество възлиза на сумата 30209,29 лева, правилно и законосъобразно СРС е уважил иска за главното вземане за сумата 15104,63 лева (1/2 от общия размер на „чистата печалба“ в размер на 30209,29 лева). Изводите се основават на констатациите на повторната съдебно - счетоводна експертиза приета от СРС, които се кредитират от настоящия състав по реда на чл.202 ГПК.

С оглед изложеното, подадената въззивна жалба се явява неоснователна.

Поради съвпадане изводите на двете инстанции постановеното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на въззивника не се следват разноски. От страна на въззиваемата страна е отправено искане за присъждане на разноски, но доказателства за разходването им, респ. техния размер не са ангажирани. Поради това, съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20222195/14.12.2021 г. по гр.д. № 9284/2019 г. по описа на СРС, 64 с-в.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____